

Øverst i bunken

Vi har spurt Willy-Tore Mørch, professor i barn og unges psykiske helse ved Universitetet i Tromsø og fast spaltist i A-magasinet, om litteratur og lesevaner.

PUBLISERT 5. januar 2010

Hva ligger øverst i bunken av faglitteratur akkurat nå?

– Akkurat nå er det gjennomgang av de siste artiklene som er kommet på området små barn og atferdsproblemer. Og så leser jeg eksamensbesvarelser fordi er jeg ekstern sensor for R.BUP Bergens utdanning i kognitiv terapi med barn og ungdom.

Hva leser du mest, artikler eller bøker?

– Artikler, for det er snakk om å holde seg noenlunde orientert, og da er artikler mest hensiktsmessig. Men det kommer jo hele tiden teoribøker og ikke minst samleverk om spesielle temaer som jeg holder meg oppdatert på, for eksempel bøker om evidensbaserte metoder. Et eksempel er Anthony Roth og Peter Fonagys *What works for whom?*. Den tar opp hvilke metoder har vi nå, hvordan evidensen for dem er, og svakheter ved evidensen som finnes. Det kommer hvert år nye slike oversiktsbøker for de forskjellige områdene av faget.

Hvilke tidsskrift holder du?

De fleste standardtidsskriftene kommer på jobben, og jeg går igjennom dem der. Noen av de viktigste er *Journal of clinical child psychology*, *Journal of consulting and clinical psychology*, *American psychologist* og *Prevention science*. Privat abonnerer jeg på Morgenbladet, det må jeg ha hver helg.

Er det noe du kaster deg over så snart det kommer inn døra?

Vi har en enhet på jobben som dreier seg om forebygging. *Prevention science* er et av dem jeg ser raskt på, fordi det er oppdatert på forebygging og helsefremmende arbeid

innenfor psykisk helse som et hele. Det tidsskriftet er et «must» om man er opptatt av forebygging.

Er det ei fagbok du savner på norsk?

Jeg er selv invitert til å skrive et kapittel i en bok jeg har savnet, om forskningsmetode i psykologi. Monica Martinussen er redaktør. Den mener jeg vil kunne bli en viktig bok. En norsk bok om implementering av behandling og andre tiltak ville også vært bra, i og med at det blir mer akseptert at man trenger evidensbaserte metoder og tiltak. Å sette i gang tiltak med evidens er en svær sak, som forutsetter rammer for kvalitetssikring og vedlikehold av kompetansen. På dette finnes det mye litteratur internasjonalt, men på norsk har ingen rukket å skrive noe om det enda.

Hva leser du av skjønnlitteratur?

Jeg er ikke så veldig brei, men jeg leser de fleste aktuelle biografier jeg kommer over. Den siste var Frank Rossaviks om Einar Førde. Jeg er også opptatt av aktualitetsbøker, som Jonas Gahr Støres *Å gjøre en forskjell*, og *Øyne i Gaza* av Mads Gilbert og Erik Fosse. Den finske forfatteren Arto Paasilinna skriver svært fornøyelige romaner som er en form for galskap. I *Kollektivt selvmord* forteller han om mislykkede selvmordskandidater som treffer hverandre og drar til Nordkapp på kollektiv selvmordstur. Temaet er alvorlig, men han greier å få fram humoren i det. Undervegs opplever deltakerne at livet er bra å leve når de kommer sammen og får felles opplevelser.

Hva slags lesevaner har du?

Jeg bor i Nord-Norge og har over 150 reisedager i året, så det blir mye lesing på fly. Fag leser jeg mer hjemme på kveldene, og noe i arbeidstida hvis jeg får tid.

Boka du aldri vil glemme?

Da jeg begynte å interessere meg for bøker på begynnelsen av gymnastida, meldte jeg meg inn i Den norske Bokklubben. Ernest Hemingways *Klokkene ringer for deg* var den første boka jeg mottok, og den gjorde et sterkt inntrykk, antakelig fordi det var den første. Jeg husker at jeg snakket mye om den og var veldig stolt over å være interessert i å lese litteratur.

Du kan velge ei bok til vinterferien. Hvilken blir det?

Ei jeg har kjøpt, men ikke hatt sjanse til å lese enda: Richard Dawkins sin *Gud – en vrangforestilling*.

Arne Olav L. Hageberg

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 47, nummer 1, 2010, side 50

